

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλου

5 λεπτά 5

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑΝ
— ΤΗΣ ΤΗΣ ΕΤΕΡΑΣ —

ΕΤΟΣ Α'. | ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 29 Μαΐου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 42

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΧΑΪΝΕ

μετάφρασμένη από τον κ. Παύλον Γενετόν

V

Μ' ἐπαίδεψαν καὶ τί δὲν μ' ἔχουν μάγει
Μ' ἐπότιζαν τὰ χεῖρά μου χορὴ
Ἄλλοι ἀπ' τὴν θερμὴ τους τὴν ἀγάπην
Κ' ἄλλοι ἀπὸ τὴν ἔχθρᾳ τὴν πολλήν

Μεσ' αὐτὸ χωρὶ μὲ ἔβαλαν φαρμάκι
Καὶ στὸ κρᾶσ' καὶ στὸ νερὸ ποτὶ
Ἄλλοι ἀπ' τὴν θερμὴ τους τὴν ἀγάπην
Κ' ἄλλοι ἀπὸ τὴν ἔχθρᾳ τὴν πολλήν

Μα ἐκείνη ποὺ ἀπ' ἔξω μ' ἔχει ψήσει
Ὅπως κανεὶς δὲν μ' ἔζησε ποτὲ
Ἐκείνη δὲν μ' ἔχθρευτηκε, εἰν' ἀλήθεια,
Ἄλλὰ καὶ δὲν μ' ἀγάπησε ποτὲ.

VI

Καὶ νὰ τὴν ἔβλεπες τὴ λουλούδια τάνθισμένα
Πόδες πλῆγες μὲ τρῶνε τὴν καρδίᾳ
Θὰ κλαίγανε καὶ αὐτὰ μαζὺ μ' ἐμένα
Νὰ δώσουν στὴν ἀρρώστια μου γιαντριά.

Καὶ νὰ τὸ ξέβλεπες τὰ καυμένα τάνθισμένα
Πὼς πάω ἀπὸ τοὺς πόνοους νὰ χαθῶ
Ὡς ἀρχίζαν ἀπ' τῶν δέντρων τὰ κλαδάκια
Τραγουδία νὰ μοῦ 'ποῦν νάναστηθῶ.

Τὸν πόνο μου νὰ ξέβλεπες τὸν μεγάλο
Τάστερία τὰ χρυσὰ στὸν οὐρανὸ
Ὡς νὰ κατέβαιναν τὸ ἓν μὲ τὸ ἄλλο
Νὰ μὲ παρηγοροῦν νὰ μὴ πονῶ.

Ἀπ' ὅλα αὐτὰ κανένα δὲν τὸ ξέρει.

Μιὰ ξέρει τὸν καὺμὸ μου μοναχὴ
Ἐκείνη ποὺ μὲ μάτι σὰ μαχαίρη
Σεοχιζει τὴν καρδίᾳ μου τὴν φτωχή.

VII

Νὰ σε ξεχάσω δὲ μπορῶ, μικρή μου, συλλογίσου
Πὼς μιὰ φορὰ ἐξ' οὐραία τὸ σῶμα, τὴ ψυχὴ σου.
Τὸ σῶμα ἀκοῦν τὸθεο τὸ τρυφερὸ τάψατο
Τὸ σῶμα ἀκοῦν τὴν ἀνοιξὶ στὰ μάγικα κρατεῖ.
Πάγαινε θάξ'ε τὴν ψυχὴ βαθιὰ στὸ χῶμα κάτω
Γιατὶ ψυχὴ στὰ στήθη μὲ ἔχω ἐγὼ ἀρκετή.
Μ' ἓνα μαχαίρι δὲ ποὺ σε δυὸ θὰ τὴν μοιράσω
Καὶ θὰ ψυθίσω τὴν μισή μὲ στὸ γλυκὸ σου στόμα
Ἀπὸ τὴν μέση τὴν λεπτή θὰ σε σπασταγκαλιάσω,
Κ' εἶσι νὰ γίνουμε τὰ δυὸ μιὰ ψυχὴ—ἓνα σῶμα.

VIII

Φαρμάκι στάζουν τὰ τραγουδάκια μου
Μποροῦσαν νὰ μὴ στάζονε φαρμάκι,
Ἄφου στὴν ἀνθισμένη μου ζωὴ
Τὸ ἔρριχνες μὲ τὰς πόδες σου χερσὶ ;
Φαρμάκι στάζουν τὰ τραγουδάκια μου
Μποροῦσαν νὰ μὴ στάζονε φαρμάκι
Ποῦ ἔχω τόσα φίδια στὴν καρδίᾳ
Κ' ἔχω καὶ σὲ, ξανθὸ μου πλασματάκι ;

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ Ο „ΤΙΜΩΝΑΣ“ ΤΟΥ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ κ.

ΗΛΙΑΝ ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ
ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ

— Ο ΝΟΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ

ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ἀκόμη νὰ εἶνε διευθυντὴς τῆς
Ἀστυνομίας ὁ κ. Γενήτερλης;

Καὶ γιατί, παρακαλοῦμεν, νὰ μὴν ἐξακο-
λουθῇ νὰ εἶνε; Γιατὶ ἐπέταξε μὲ τίς κλωτσιές
ἀπὸ τὸ γραφεῖό του ἓνα δικαστικὸν κλητῆρα
ὁ ὅποιος ἐπῆγε, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Νόμου,
νὰ τοῦ ἐπιδώσῃ ἓνα δικόγραφο; Γιατὶ διέταξε
νὰ φυλακισθῇ ὁ αὐθάδης αὐτός, ὁ ὅποιος ἐτόλ-
μησε καὶ τὸ σύμβολον ἀκόμη τοῦ ἀξιωματός
του νὰ ἐπιδείξῃ γιὰ νὰ ἐξαναγκάσῃ ἓνα κοτζάμ
διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας νὰ τὸν σεβασθῇ;

Γιὰ τέτοιες μικροδουλειὲς εἶχατε τὴν ἀ-
παίτησι νὰ συγκινηθῇ τὸ Ὑπουργεῖον, νὰ συγ-
κινηθῇ ἡ Βουλὴ, νὰ συγκινηθῇ ὁ Θρόνος, νὰ
συγκινηθῇ ὁ Λαὸς καὶ νὰ πατήσουν ὅλοι, ὁ
ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλο, ὅχι μόνον τὸ διευθυντι-
λῆκι ἀλλὰ καὶ τὰ γαλόνια τοῦ κ. Ταγματάρ-
χου ἐπὶ πίνακι;

ΑΦΕΛΕΙΣ ποῦ εἴπατε, μὰ τὴν ἀλήθεια! Μὰ
δὲν ζῆτε στὴν Ἑλλάδα; Δὲν ζῆτε στὴν εὐ-
δαίμονα χώρα ὅπου μπροστὰ στὸν ἀστυνομεῦον-
τα ὑπενωμοτάρχην τοῦ τελευταίου χωριοῦ, ὁ
Νόμος εἶνε ἓνας κοινότατος κλεφτοκοτάς, τὸν
ὅποιον ἔχει τὸ δικαίωμα, δταν εἶνε μὲ τοὺς
διαβόλους του, ὁ κ. Ἀστυνόμος νὰ τὸν τσαλα-
πατήσῃ, νὰ τὸν ρεζιλέψῃ, νὰ τὸν κάνῃ σκου-
πίδι τῶν σκουπιδιῶν;

Ὁ δικαστικὸς κλητῆρας, ὁ ἀσεβέτατος,
καλὰ νὰ πάθῃ. Ἐπρεπε νὰ γνωρίζῃ πῶς οἱ

διάφοροι Νόμοι δὲν ἐγείναν γιὰ τοὺς ἀστυνό-
μους, οὔτε εἰ ἀστυνόμοι πάλιν γιὰ νὰ σέβουν-
ται καὶ γιὰ νὰ προστατεύουν τοὺς Νόμους.

Οἱ Νόμοι ἐγείναν γιὰ μᾶς, γιὰ τὸ χαμᾶλη
λαὸ—γιὰ μᾶς τοὺς ραγιάδες τῶν κλεφτοκοτά-
δων τῆς Πολιτικῆς καὶ τῶν παπαζιχῶν τῆς
Διοικήσεως—γιὰ μᾶς, τοὺς σαλτιπάγκους τῆς
Συνταγματικῆς Ἐλευθερίας καὶ τοὺς καταγ-
κιοζήδες τῆς Συναλλαγῆς.

Ὁ δικ. κλητῆρας δὲν τὰ ἐγνώριζε αὐτὰ
κ' ἐτιμωρήθηκε, ὅπως καὶ τοῦ ἀξίξε, γιὰ τὴν
ἀμαθιὰ του. Ἀπορίας δὲ ἀξίον πῶς οἱ ἀρμό-
διοι δὲν ἐσπευσαν ἀκόμη νὰ ταμείψουν ἠθικῶς
τὸν κ. Ταγματάρχην, γιὰ τὸν κόπον ποῦ ἔκανε
νὰ δώσῃ σ' ἓναν εὐτελέστατον δικαστικὸν κλη-
τῆρα ἓνα Συνταγματικώτατο μάθημα, καὶ δὲν
τὸν ἔκαναν κατ' ἐκλογὴν Ἀντισυνταγματάρχην
καὶ δὲν τοῦ ἐπέρασαν στὸν λαιμὸ, ὅχι τὸ σχοινί
τῆς ἀποπομπῆς ποῦ ζητοῦν μερικοὶ ἡλίθιοι,
ἀλλὰ τὴν πλατεῖα κορδέλλα τοῦ παρατήμου
τῶν Ἀνωτέρων Ταξιαρχῶν.

ΑΝ ὅ,τι ἐγείν' ἐδῶ, γινότανε στὴν Ἀγ-
γλία...

Μὰ στὴν Ἀγγλία, κύριοι, δὲν θὰ γινό-
τανε ποτὲ αὐτὸ ποῦ ἐγείνε ἐδῶ!.. Στὴν Ἀγγλία
κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ Βασιλεὺς σκύβει τὸ κεφάλι
του μπροστὰ στὸ Νόμο. Στὴν Ἀγγλία κι' ὁ
τελευταῖος ἀλήτης δταν ἔχῃ τὸν Νόμο μαζὶ
του εἰν' ἀνώτερος κι' ἀπ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν
Βασιλεῆ! Στὴν Ἀγγλία...

Βλέπετε ἔχουμε τὴ λέξη νὰ φέρνουμε πάν-
τοτε στὴν μέση τὴν Ἀγγλία, δταν πρόκειται
νὰ μιλήσουμε γιὰ τὰ χάλια μας.

Ἀρρώστεια μας κι' αὐτὴ ἀθεράπευτη ποῦ
ἔχει ὅλα τὰ συμπτώματα τῆς μεγαλομανίας,
νὰ μὴ ντρεπόμαστε νὰ συγκρίνουμε ἓνα Κρά-
τος ποῦ ἐπῆρε ὅλη τὴν δύναμί του ἀπὸ τὴν
πιστὴ τήρησι τῶν Νόμων, μὲ μιὰ παρωδία
Κράτους ὅπως εἶνε τὸ δικό μας, τὸ ὅποιον ἔχει
Νόμους—εἶνε ἡ ἀλήθεια—ἀλλὰ ἔχει καὶ Ἀ-
στυνομοὺς τεταγμένους νὰ τοὺς τσα-
λαπατοῦνε σὲ κάθε στιγμή.

Ο ΝΟΥΜΑΣ